

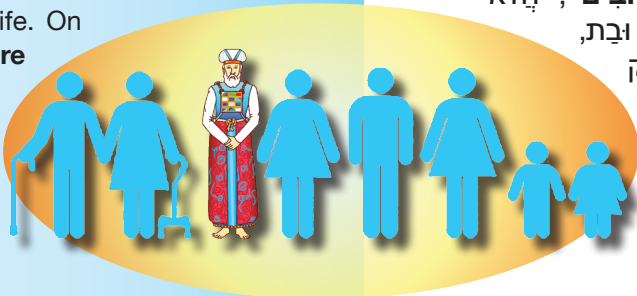
סדר נשים/נזיקין | מסכת קדושין ע"פ"ב / מסכת בבא קמא 2 | שבט פרתת וירא | ז"י"ג חשון תשפ"ד (22-23 אוקטובר 2023)
Seder Nashim/Nezikin | Masechet Kiddushin 77-82 / Masechet Bava Kamma 2 | Shabbat VaYera | 14-20 Cheshvan (Oct. 29-Nov. 4)

Daf 77: RITUAL IMPURITY OF KOHANIM

דף ע"ז: טמאת כהנים

In the Talmud, there is much discussion about *mitzvot* applicable exclusively to *kohanim*. On this *daf*, we learn about one of those *mitzvot*: **The Torah cautions the *kohanim* not to become *tameh* (ritually impure) through contact with a corpse.** For example, a *kohen* is prohibited to pass over a grave and is also prohibited to enter a house that contains a corpse.

Nevertheless, it is important to know that there are certain deceased individuals on whose behalf the *kohanim* are commanded to become ritually impure to deal with their burial. These deceased are called **"the seven relatives."** They are the *kohen's* father and mother, brother and sister, son and daughter, and wife. On this *daf*, we learn that only **male *kohanim* are warned** not to become ritually impure from contact with a corpse, but **female *kohanim* are permitted** to become ritually impure from contact with a corpse.

פְּעָמִים רַבּוֹת מוּפָיעַ בַּתְּלִמּוּד שְׂקִימוֹת מִצְוֹת מִסְיָמוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לַכֹּהֲנִים בְּלִבְדּוֹ. בְּדָף זֶה לּוֹמְדִים עַל אַחַת מִן הַמִּצְוֹת הַללוֹ: הַתּוֹרָה מְזַהֵרָה אֶת הַכֹּהֲנִים לִבַּל יִטְמְאוּ לְמֵתִים, לְמַשָּׁל, לִכְהֵן אֶסוּר לַעֲבֹר מֵעַל קֶבֶר, וְאֶפְלוּ לְבֵית שֵׁשׁ שָׁם מֵת אֶסוּר לוֹ לְהִכָּנס.

עַם זֹאת, חָשׁוּב לָדַעַת שֶׁיֵּשׁ מֵתִים שֶׁהַכֹּהֲנִים מְצִיִּים לְהִטְמֵא לָהֶם וְלַעֲסֹק בְּקִבּוּרָתָם, מֵתִים אֵלֶּה מְכֻנָּים "שִׁבְעַת קְרוֹבִים", הֵלֵךְ הֵם: אָב וְאִם, אָח וְאֵחָוִת, בֵּן וּבַת, וְאִשָּׁה. בְּדָף זֶה לּוֹמְדִים שֶׁרַק כֹּהֲנִים מְזַהֲרִים שֶׁלֹּא לְהִטְמֵא לְמֵתִים, אֲבָל נָשִׁים כֹּהֲנוֹת מִתְּרוֹת לְהִטְמֵא לְמֵת.

Daf 78: THE FATHER AND THE AGENT

דף ע"ח: האב והשליח

At the beginning of the *Masechet*, we learned that a father is able to betroth his minor daughter and decide on her behalf who will be her husband. In light of this [*halakhah*], there's an interesting case. **Once, there was a father who appointed a *shaliach* (agent) to search for a suitable groom for his daughter. The *shaliach* hit the road and found a fitting, decent guy, with good character traits.** The *shaliach* told the young man that he had approached him as a *shaliach* agent of the father. The young man agreed, and they conducted the *kiddushin* (betrothal). The young man gave the betrothal money to the *shaliach*, who accepted the money as the father's *shaliach*.

Lo and behold, the *shaliach* returned to the city and discovered to his great surprise that **the daughter was betrothed to someone else.** How did this happen? At the time when the *shaliach* went on his mission, for some reason, the father decided to betroth his daughter to someone else. What is done in such a case? **The dates [of the two betrothals] are checked, and the one who betrothed the daughter first is her husband.** The actions of the second man have no impact since it is impossible to betroth a woman who is already betrothed.

בְּתַחֲלַת הַמַּסְכָּת לְמַדְנוּ שֶׁאָב רִשְׁאֵי לְקַדֵּשׁ אֶת בִּתּוֹ הַקַּטְנָה וְלְהַחֲלִיט עֲבוּרָהּ מִי יְהִיָּה בְּעַלָּה. לְאוּר זֹאת מְקַרָּה מַעֲנִין: מַעֲשֵׂה בָּאָב שֶׁמָּנָה שְׁלִיחַ שֶׁיַּחֲפֹשׂ חֲתָן רָאוּי לְבִתּוֹ. הַשְּׁלִיחַ יֵצֵא לְדֶרֶךְ וּמֵצֵא בְּחוֹר רָאוּי וְהַגּוֹן, וּבֵעַל מִדּוֹת טוֹבוֹת. הַשְּׁלִיחַ סָפַר לְבְּחוֹר שֶׁהוּא בָּא בְּשִׁלְחוֹתוֹ שֶׁל הָאָב, הַבְּחוֹר הִסְכִּים וְנִעְרְכוּ קְדוּשֵׁין, בְּאִפְן שֶׁהַבְּחוֹר נָתַן כֶּסֶף קְדוּשֵׁין לְשְׁלִיחַ וְהוּא קִבֵּל אוֹתָם כְּשְׁלִיחַ שֶׁל הָאָב.

וְהִנֵּה, חוֹזֵר הַשְּׁלִיחַ לְעִיר וּמִגְלָה לְהִפְתָּעוֹתוֹ הַרְבֵּה כִּי הַבַּת הִתְקַדְּשָׁה לְמִישֵׁהוּ אַחֵר. אִיךָ זֶה קָרָה? בְּזִמְן שֶׁהַשְּׁלִיחַ יֵצֵא לְדֶרֶךְ, הָאָב הַחֲלִיט מִשׁוּם מָה לְקַדֵּשׁ אֶת בִּתּוֹ לְמִישֵׁהוּ אַחֵר. מָה עוֹשִׂים בְּמִקְרָה שְׂכֻזָּה? בּוֹדְקִים אֶת הַתְּאָרִיכִים, וּמִי שֶׁקִּדַּשׁ רִאשׁוֹן אֶת הַבַּת, הוּא בְּעַלָּה וְהַשְּׁנִי לֹא עָשָׂה וְלֹא כְּלוּם, שֶׁהָרִי אֵי אֶפְשָׁר לְקַדֵּשׁ אִשָּׁה מִקְדָּשָׁת.

Daf 79: SETTING ASIDE OF PRIESTLY GIFTS FROM WINE THAT SOURED

There was a large winery where they made a tremendous quantity of wine. Every so often, a *mashgiach* (kashrut supervisor) would come to the factory and set aside the *terumot* (priestly gifts) and *ma'asrot* (tithes) contribution from the wine barrels before it was poured into bottles. The owner of the factory instructed the workers to place a huge wine barrel in a certain place so that every time the *mashgiach* would set aside the required *terumot* and *ma'asrot* from the wine into it. On one occasion, the *mashgiach* noticed that the wine coming out of the barrel did not smell good. It was spoiled. A quick examination showed up that the wine had soured. In this situation, it is wrong to set aside vinegar as a tithe on wine.

“Are all the priestly contributions we set aside since the beginning of the season canceled?” asked one of the workers. The *mashgiach* replied: When was the last time you checked that the wine in the barrel was good?” “Ten days ago,” replied the worker. **“Halakhah states that three days after the test it is permissible to certify that the wine is still good. Therefore, everything that we set aside in the first three days after the inspection, that is a good allocation. However, the allocations we set aside after that date are in doubt, because the wine had already soured, and therefore, it is necessary to set aside wine one more time.”**

דף ע"ט: הפְּרִשֶׁת תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂוֹת מִיַּיִן שֶׁחָמַץ

אל יקב גדול, בו מִיצְרִים כְּמֵיֹזֶת יין גדולות, מדי פעם היה מְשָׁגִיחַ כְּשֵׁרֹת מְגִיעַ אֶל הַמַּפְעֵל, וּמְפָרִישׁ תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂוֹת מִחֲבִיּוֹת יין לְפָנָי שֶׁמִּזְגוּ אוֹתוֹ לְבִקְבוּקִים. בעלי המפעל הורה לְפוֹעֲלִים לְהַצִּיב חֲבִית יין עֲנֻקִית בְּמִקוֹם מְסִים, כְּדֵי שֶׁבְּכֹל פֶּעַם מְשָׁגִיחַ הַכְּשָׁרֹת יִקַּח מִמֶּנָּה תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂוֹת. בְּאַחַת הַפְּעָמִים מְשָׁגִיחַ הַכְּשָׁרֹת הִבְחִין כִּי הַיַּיִן הַיּוֹצֵא מִן הַחֲבִית, מְרִיחַ לֹא טוֹב. מְקַלְקֵל. בְּדִיקָה קְצָרָה הֶעֱלָתָה כִּי הַיַּיִן הַחֲמִיץ [נְהִיָּה חֲמִץ], וּבְמַצֵּב שִׁכְזָה אִי אֶפְשָׁר לְהַפְרִישׁ חֲמִץ כְּתְרוּמָה וּמַעֲשָׂר עַל יין.

“האם כל ההפְּרִשֶׁת שֶׁעָשִׂינוּ מִתְחִלַּת הָעוֹנָה בְּטוֹלוֹת?” שָׁאַל אֶחָד הַעוֹבְדִים. מְשָׁגִיחַ הַכְּשָׁרֹת הֵשִׁיב: מְתִי בְּפֶעַם הָאֲחֵרוֹנָה בְּדִקְתָּם שֶׁהַיַּיִן בְּחִבֵּית טוֹב?” “לְפָנָי עֲשֶׂרָה יָמִים”, הֵשִׁיב הַעוֹבֵד. “הַהֲלָכָה קוֹבֵעַת שְׁשָׁלֶשֶׁה יָמִים לְאַחַר הַבְּדִיקָה אֶפְשָׁר לְסַמְךָ שֶׁהַיַּיִן עֲדִין טוֹב. לִכֵּן כָּל מָה שֶׁהַפְּרִשְׁנוּ בְּשִׁלְשֶׁת הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים שֶׁלְאַחַר הַבְּדִיקָה, הֲרִי זֶה הַפְּרִשָׁה טוֹבָה. אֲךָ הַהַפְּרִשׁוֹת שֶׁעָשִׂינוּ אַחַר כֵּךְ מְטוֹלוֹת בְּסַפֵּק, שָׁמָּה הַיַּיִן כָּבֵר הַחֲמִיץ, וְלִפְיֶכָּךְ יֵשׁ לְהַפְרִישׁ פֶּעַם נֹסֶפֶת.”

Daf 80: THE DOUGH THAT MIGHT HAVE BECOME RITUALLY IMPURE

There was a *kohen* who lived in *Eretz Yisrael* during the time of the Second *Beit HaMikdash*. One Friday, the members of his household prepared a **large amount of dough to bake challah for Shabbat**. After kneading the dough, they put it in a bowl so that it would rise, and in the meantime, they turned their attention to other Sabbath preparations. When they returned to the kitchen, they discovered small holes in the dough. **It turned out that a rooster broke out of the coop and pecked into the dough**. The problem arose when the father of the family remembered that inside the kitchen there was also a vessel with a ritually impure beverage in it, purposely placed in the corner so that no one would drink from it or touch it.

And so, what should be done with the dough? The answer depends on the status of the liquid. If this liquid was cloudy or dirty, then look at the dough and see that there is no dirt in it. If so, then **we understand that the rooster did not drink from the bowl** and then touch the dough. However, **if the drink is clean, there is a possibility that the rooster drank from the impure liquid, and after transferred some of the liquid to the dough with its mouth and caused it to become ritually impure** (according to Rambam).

דף פ"ז: הַבֵּצֶק שֶׁסָפַק אִם נִטְמָא

מַעֲשָׂה בְּכֹהֵן שֶׁהִתְגוֹרַר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּתִקּוּפַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי. בְּיוֹם שֶׁשִּׂי אֶחָד הַכִּינּוּ בְּנֵי הַבַּיִת בֵּצֶק גָּדוֹל כְּדֵי לְאֻפּוֹת מִמֶּנּוּ חֲלוֹת לְשַׁבָּת. לְאַחַר לִישַׁת הַבֵּצֶק, הִנִּיחוּ אוֹתוֹ בַּקְעָרָה כְּדֵי שִׁיתְפּוּחַ, וּבִינְתִים נִפְנוּ לְסוּדוּרִים אֲחֵרִים לְקִרְאֵת הַשַּׁבָּת. כְּאֶשֶׁר הֵם חֲזְרוּ לְמִטְבַּח הֵם גָּלוּ חוּרִים קִטְנִים בַּבֵּצֶק. הַתְּבַרֵּר שֶׁהִתְרַנְּגוּל יֵצֵא מֵהַלּוּל וְנִקֵּר בְּתוֹךְ הָעֶסָה. הַבְּעֵרָה הִתְעוֹרְרָה כְּשֶׁאָבִי הַמִּשְׁפָּחָה נִזְכַּר שֶׁבְּמִטְבַּח גַּם הָיָה כָּלִי שֶׁבְּתוֹכוֹ מִשְׁקָה טָמֵא, שֶׁבְּכֻנָּה נִחַח בְּפָנָה כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשְׁתּוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא יִגְעוּ בוּ.

וּבְכֵן, מָה עוֹשִׂים עִם הַבֵּצֶק? הַתְּשׁוּבָה תְּלוּיָה בְּמַצֵּב שֶׁל הַמִּשְׁקָה. אִם הַמִּשְׁקָה הִזָּה עָכוּר, מְלַכְלָךְ, מְסַתְּכָלִים עַל הַבֵּצֶק וְאִם רוֹאִים שֶׁאֵין בוּ לְכֻלּוֹ, מְבִינִים שֶׁהִתְרַנְּגוּל לֹא שָׁתָה מִהַמִּשְׁקָה וְאַחַר כֵּךְ נִגַּע בַּבֵּצֶק. אֲךָ אִם הַמִּשְׁקָה נָקִי, יֵשׁ לְחַשֵּׁשׁ שֶׁמָּא הִתְרַנְּגוּל שָׁתָה מִן הַמִּשְׁקָה הַטָּמֵא וְאַחַר כֵּךְ הָעֵבִיר בְּפִיו מִהַמִּשְׁקָה אֶל הַבֵּצֶק וְטָמֵא אוֹתוֹ. (עַל פִּי רַמְבַּ"ם).

Daf 81: WHEN DID RABBI AKIVA CRY?

When Rabbi Akiva was studying a certain verse, he would cry. **Which verse, and why did he cry?** The Torah states that a Jew who is uncertain whether they committed an *aveirah* (transgression) must offer an *asham talui* (“doubtful”, conditional guilt offering). For example, a person who ate meat, and later questions if that meat was kosher or *chelev* (suet, animal fat) is obliged to offer an *asham talui* sacrifice. The expression “*asham talui*,” conveys the idea that, in the given case, guilt is in doubt and not decisively known. When Rabbi Akiva came to this Torah verse, he wept, saying: If regarding a person about whom there is doubt whether they transgressed, the Torah required them to offer an *asham talui*, stating they are guilty of transgression, and need atonement, how much more so is a person who has definitively transgressed in need of atonement.

דף פ"א: מתי בכה רבי עקיבא?

כאשר רבי עקיבא היה לומד פסוק מסוים הוא היה בוכה. איזה פסוק, ומדוע בכה? התורה קובעת כי יהודי שמשתפק אם הוא עשה עברה, חייב להקריב קרבן "אשם תלוי". למשל, אדם אכל בשר, ולאחר מכן הוא מסתפק אם היה זה בשר פשר או חלב - עליו להקריב קרבן "אשם תלוי". אשם תלוי, מלשון שהאשמה שלו תלויה ואינה ידועה. כאשר רבי עקיבא היה מגיע לפסוק זה היה בוכה, באמרו: אם מי שקיים ספק אם הוא עבר עברה - חייבה אותו התורה להביא קרבן אשם תלוי, ואמרה עליו שיש לו עון והוא זקוק לכפרה, על אחת כמה וכמה שמי שעבר עברה בודאי, גדול עונו והוא זקוק לכפרה.

Daf 82: THE IMPORTANCE OF LEARNING TORAH

This is the last daf of *Masechet Kiddushin* and *Seder Nashim*, which is the third order of the six orders of the *Mishnah*. On this daf, **Rabbi Nehorai says that one of the most important things a parent needs to teach their child is Torah** because every other field or profession that the parent will teach their child only helps the child in this world, as a means of making a living. However, learning Torah grants privilege to the child both in the world to come and in this world, because those who study the Torah are privileged to receive their wages in this world as well. Furthermore, when the child is old, even if they are unable to learn Torah, they will enjoy the fruits of the Torah wisdom they learned in the past and will continue to receive reward for it.

דף פ"ב: חשיבות למוד התורה

דף זה הוא הדף האחרון של מסכת קדושין, וגם של סדר נשים, שהוא הסדר השלישי מששת סדרי המשנה. בדף זה אומר רבי נהוראי שאחד הדברים החשובים ביותר שהאב צריך ללמד את בנו זה תורה, מפני שכל מקצוע אחר שהאב ילמד את בנו, אינו עוזר לבן אלא בעולם הזה, שהוא יכול להתפרנס ממנו, אך למוד התורה מזכה את הבן גם בעולם הבא וגם בעולם הזה, כי לומדי התורה זוכים לקבל את שכרם גם בעולם הזה. זאת, ועוד: כאשר הבן יהיה זקן, גם אם הוא לא יוכל ללמוד תורה, הוא ינהנה מפרות התורה שלמד בעבר, וימשיך לקבל על כך שכר.

Please join us in learning **Masechet Bava Kamma**

B'Sha'ah Tova — We complete learning Masechet Kiddushin

מִסְכֵּת בְּבֵא קָמָא
פֶּרֶק א' - אַרְבַּעַת אַבוֹת נִזְדִיקִין
 TRACTATE BAVA KAMMA: Ch. 1 — FOUR PRIMARY CATEGORIES OF DAMAGE

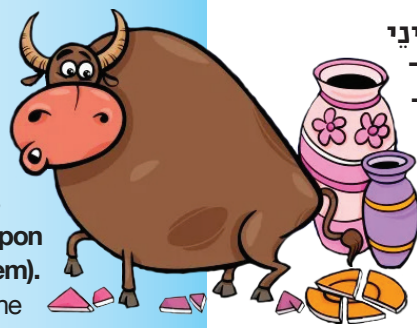
Daf 2: TRACTATE BAVA KAMMA

דף ב': מִסְכֵּת בְּבֵא קָמָא

Bava Kamma (“The First Gate”) is the first *masechet* (tractate) in *Seder Nezikin* (Order of Damages), the fourth of the *Mishnah’s* six *sedarim*. *Seder Nezikin* primarily deals with (*hilchot mammon*) financial laws in cases *ben adam l’chaveiro* (relations between one human being and another).

Masechet Bava Kamma discusses various forms of *nezek* (damage) and the compensation owed by the individual who caused them. This *masechet* details the laws and judgments for cases in which a person caused *nezek* to the property of his fellow or to someone’s physical person, as well as cases in which a person’s property (e.g., an animal) inflicted *nezek* upon another person or another’s property (e.g., an animal or item). Throughout *Bava Kamma*, we learn about those cases in which the *mazik* (person who caused the *nezek*) is *chayav* (obligated) to pay compensation and those cases in which the *mazik* is *patur* (exempt).

The first *perek* (chapter) of *Masechet Bava Kamma* takes its title from the first three words of the opening *Mishnah*: “*Arba’ah Avot Nezikin*”(four primary categories of damages), about which we learn over the course of this *perek*.

מִסְכֵּת בְּבֵא קָמָא הִיא הָרֵאשׁוֹנָה בְּסֵדֶר נִזְדִיקִין. סֵדֶר נִזְדִיקִין הוּא הַסֵּדֶר הָרְבִיעִי מִבֵּין שֵׁשֶׁת סֵדְרֵי הַמִּשְׁנָה, וְרַבּוֹ עוֹסֵק בְּהִלְכוֹת מָמוֹן שְׁבִין אָדָם לַחֲבֵרוֹ.

מִסְכֵּת בְּבֵא קָמָא עוֹסֶקֶת בְּדִינֵי מִזִּיקָה. הִיא מְפָרֶטֶת אֶת כָּל הַהֲלָכוֹת וְהַדִּינִים הַנוֹגְעִים לְמִקְרָה שֶׁאָדָם עָשָׂה נֹזֵק לְמָמוֹן שֶׁל חֲבֵרוֹ, אוֹ בְּגוֹפוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, וְלִמְקָרָה שֶׁמָּמוֹן שֶׁל אָדָם עָשָׂה נֹזֵק לְגוֹף שֶׁל אָדָם אַחֵר אוֹ לְמָמוֹן שֶׁל אָדָם אַחֵר. בְּמַהֲלָךְ הַמִּסְכָּת לּוֹמְדִים בְּאֵילוֹ מִקְרִים הַמִּזִּיק חַיֵּב וּבְאֵילוֹ מִקְרִים הוּא פָטוּר.

הַפֶּרֶק הָרֵאשׁוֹן שֶׁל מִסְכֵּת בְּבֵא קָמָא הוּא פֶּרֶק “אַרְבַּעַת אַבוֹת נִזְדִיקִין”. כִּן פּוֹתַחַת הַמִּשְׁנָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל הַמִּסְכָּת הַמְּפָרֶטֶת שֵׁשֶׁת אַרְבַּעַת סוּגִיִּם שׁוֹנִים שֶׁל נֹזְקִים, שֶׁעֲלֵיהֶם נִלְמַד בְּמַהֲלָךְ הַפֶּרֶק.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAYERA

דְּבַר תּוֹרָה: פְּרִשְׁת וַיֵּרָא

God revealed himself to Avraham at the beginning of Parashat Vayera and came “to visit” while Avraham was recovering from his brit milah (circumcision). It is interesting to see that the Torah does not say or recount the substance of that revelation. There was no conversation between Avraham and God, not even a short one. The Torah verses describe an encounter, a revelation, without sharing any content: “And God appeared to him... and he sat **at the entrance of the tent as the day became hot.**” But the truth is that no conversation was necessary, because when a person is sick or lonely, all they need is for someone to be with them, by their side, without any speaking. The encounter, in and of itself, conveys the message that I am with you where you are, and this is the greatest point of strength that one can pass on to a sick person or someone who needs help.

הַקִּבֵּה מִתְגַּלֶּה אֶל אַבְרָהָם בְּתַחֲלֵת הַפְּרָשָׁה, וּבִקְרֵי “לְבַקְרוֹ” בְּחֻלּוֹ עֵקֶב בְּרִית הַמִּלָּה אוֹתָהּ הוּא עָשָׂה. מֵעַנְיָן לְרֵאוֹת שֶׁהַתּוֹרָה לֹא אוֹמֶרֶת אוֹ מְסַפֶּרֶת מַה הָיָה בְּאוֹתָהּ הַתְּגַלּוֹת- לֹא הָיָה שָׁם דוּ שִׁיחַ בֵּין אַבְרָהָם לַקִּבֵּה, אֶפְלוּ לֹא קֶצֶר. הַפְּסוּקִים מְתַאֲרִים מַפְגֵּשׁ, הַתְּגַלּוֹת, לֹא כָּל תִּכּוֹן - “וַיֵּרָא אֵלָיו אֱלֹהִים... וְהוּא יוֹשֵׁב בְּפֶתַח הָאֹהֶל כַּחַם הַיּוֹם.” אַךְ הָאֱמִתּוּת הִיא שֶׁלֹּא צְרִיךְ שׁוּם שִׁיחַ, כִּי לְשִׂאֵדָם חוֹלָה אוֹ בּוֹדֵד כָּל מַה שֶׁהוּא צְרִיךְ שֶׁפְּשׁוּט מִיִּשְׁוֵהוּ יִהְיֶה אִתּוֹ, לְצַדּוֹ, בְּלִי הַרְבֵּה דְבוּרִים. עֵצָם הַמַּפְגֵּשׁ מַעֲבִיר אֶת הַמֶּסֶר כִּי אֲנִי אִתְּךָ בְּאִשְׁרֵי אֶתָּה נִמְצָא, וְזוֹהֵי נִקְדַּת הַחֲזָק הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר שֶׁאֶפְשָׁר לְהַעֲבִיר לְאָדָם חוֹלָה אוֹ לְכֵזָה הַזְּקוּק לְעִזְרָה.